

Tabor

BOG, NAROD, DOMOVINA!

+ PACEM IN DOMINO +

ZG. ZADOBROVA

POGLJE FRANC 1913 - 1945
 PRATA FRANC 1924 - 1945
 ŠIMON FRANC 1923 - 1945
 ŠIMON ANTON 1901 - 1945

SP. ZADOBROVA

ŠTEFANJELO ANDREJ 1913 - 1945
 ŠTARŠ FRANC 1913 - 1944

ŠNERBEJZ

ŠTANJA JANEZ 1918 - 1945
 ŠTANJA FRANC 1921 - 1945
 ŠTANJA FRANC 1921 - 1945
 ŠTANJA MIHA 1921 - 1945

ŠNABTHO

ŠTANJA MARTIN 1917 - 1945
 ŠTANJA ANTON 1917 - 1945
 ŠTANJA JANEZ 1917 - 1945

HRASTE

ŠTANJA VINKO 1911 - 1945

RUŽINE

ŠTANJA ALIŠKA 1917 - 1944

ZG. KAŠELJ

ANŽUR FRANC 1923 - 1945
 ANŽUR TISKA 1917 - 1945
 ČUJN TILSIJ 1904 - 1945
 GOVTE APOST 1934 - 1945
 GOVTE FRANC 1917 - 1945
 HANČ JANEZ 1921 - 1945
 HANČ KAREL 1913 - 1945
 HOGAČNIK TISKA 1921 - 1945
 HOGAČNIK MARIJA 1913 - 1945
 ŠIMONETI MIRO 1918 - 1945

SP. KAŠELJ

ČAŠIN VIKTOR 1914 - 1945
 ŠTOKI FRANC 1921 - 1945

ZALOG

POŠTA VEJA 1922 - 1945
 HORNČIČ JANEZ 1918 - 1945
 HORNČIČ APOST 1917 - 1945

PODGRAD

JELIČNIK MARJAN 1921 - 1945
 JELIČNIK ALIŠKA 1918 - 1945

DEVICA MARIJA V POLJU

BREČELJ BERNARD 1913 - 1945
 SEČMAN IVAN 1909 - 1945
 KOBITNIK IVAN 1908 - 1945
 KOSIČIČ FRANC 1923 - 1945
 KRANJER JOŽE 1914 - 1945
 KRMEC FRANČIŠKA 1914 - 1945
 KURDOVIČ JAKOB 1919 - 1945
 KURDOVIČ MARIJA 1914 - 1945
 KURDOVIČ STANE 1910 - 1945
 KURDOVIČ MIHKA 1912 - 1945
 KURDOVIČ NADA 1914 - 1945
 KURDOVIČ CIRIL 1912 - 1945
 KURDOVIČ FRANC 1914 - 1945
 KURDOVIČ VINKO 1913 - 1945
 KURDOVIČ MARJAN 1913 - 1945
 KURDOVIČ ROŽIJA 1923 - 1945
 KURDOVIČ ANTON 1919 - 1945
 LENAČIČ SLAVKO 1915 - 1945
 OGRADN IŽAN 1917 - 1945
 OGRADN MILAN 1916 - 1945
 PIRC FRANC 1910 - 1945
 RANE JOHAN 1916 - 1945
 RUS MIRO 1910 - 1945
 ŠOŠNIK JOŽE 1918 - 1945
 TRAVNIKAR JANEZ 1918 - 1945
 URANČAS VINKO 1917 - 1945
 VIRANT BRANJO 1912 - 1944
 PODVREŠEK PINKA 1916 - 1945

STUDENEC

GARBOVŠEK FRANC 1913 - 1945

SLAPE

DOVČ IVAN 1889 - 1945
 LOČAR MIHA 1908 - 1945
 VIOMAR CIRIL 1918 - 1945

VEVČE

ROBNAR FILIP 1910 - 1945
 ČHOJDI JERNEJ 1900 - 1945
 HOČEVAL FRANC 1903 - 1945
 HOLOZAN MILAN 1919 - 1945
 HOLOZAN DRAGO 1912 - 1945
 JERANČIČ JANEZ 1918 - 1945
 PENCIA ANTON 1910 - 1945
 PODGORŠEK ILOJZE 1912 - 1945
 BIŠEK JANEZ 1897 - 1945
 BLESK BRANJO 1921 - 1945
 ŠTIRIČ IVAN 1914 - 1945

MODE 3.4-5

KAJFI ČEPAK SO PO SOBNI LEUDI
 NIJE MOČENO JE NIJE VARNJE POHINO
 NEHVALNO KOSTILO PO KEKSTEV
 TAPLJANU DOMIJO VELIJE DOBROVTE
 TAKAJ MOG JIJE JE PRISKUSI
 IN NASELJA SO NIČKA VEDEMI.

pomenik žrtvam
 revolucije Dev. M. v Polju

TABOR
 01-03 • 2004

VSEBINA

V Novo leto - Ob iskanju vrednot	1
Gospod - Branko Rebozov	3
Slovenski narodni značaj	4
Slovenski premier	5
Prevaran - Borut Meško	6
Povojne poboje je treba obsoditi - Suzana Lovec	15
Zgodovinsko vprašanje	15
Kaj bi morali upoštevati pri spreminjanju državnih simbolov	16
Ruska rdeča mafija	17
Grobovi tožijo - Ive Stanič	21
Zgodovinski spomin - Condor	23
Zakaj smo se borili	24
Iz Vetrinjskega psalma - Jeremija Kalin	25
Sem senca zapuščena - Rozina Švent	26
Ded in vnuki - Tine Debeljak	27
Vlah Ambrož - Franc Černugelj	28
Zavajanje Ivana Dolničarja - Ivan Glušič	34
Komunisti le menjajo maske - Ivan Glušič	35
Sramota umira počasi	36
Tiskovna poročila - dr. Peter Urbanc	37
Odšli so	44
Darovali so	47

V NOVO LETO

Ob iskanju vrednot

Konvencija o prihodnosti Slovenije je zbrala politike intelektualce in predstavnike civilne družbe pri predsedniku Janezu Drnovšku. Posvet je bil o vrednotah, pri čemer je glavno vlogo igrala preteklost.

Zaradi nesoglasja na dogajanja med drugo svetovno vojno in po njej pa je preteklost še vedno kamen spotike.

Filozof dr. Tine Hribar je izrazil misel, da smo Slovenci nesrečen narod, ker smo razklani zaradi svoje preteklosti. Po Hribarjevem je vzrok te razklanosti v "prikrievanje resnice o zločinu."

Ko je vladna koalicija sprejela zakon o vojnih grobiščih, so revolucijo zamenjali z izrazom "povojne usmrtitve," ki pa je za svojce žrtev žaljiva oznaka.

Hribar krivdo za tako izkrivljeno gledanje pripisuje Kučanu, ki je nekaj dni pred glasovanjem v parlamentu nasprotoval, da bi se na nagrobnih spomenikih omenjala revolucija.

Dejstvo je, da je moč nekdanjega predsednika KPS še vedno prevladujoča.

Kučan vseskozi ponavlja, da naj pustimo preteklost in gledamo v prihodnost, sam pa odpira preteklost (Avnoij) in se udeležuje partizanskih proslav in pohodov po stezah partizanov, "kjer so gnali svoje žrtve na mučenje in usmrtitev."

Vprašanje je, kaj pomeni zdajšnji odločen nastop dr. Hribarja proti Kučanu, ki je nakazal poslancem, kako naj glasujejo, da bodo prikrili komunistično revolucijo.

Kdo vodi komunistično kontinuiteto v Sloveniji?

V monopolnem medijskem prostoru ima Kučan še vedno vso oporo v povelečevanju komunistične kvaзи zgodovine. Vendar je razveseljivo, da se pojavlja novi rod zgodovinarjev, ki pogumno razkrivajo komunistično revolucionarno nasilje in umore.

Soočenje mnenj bo priložnost za soočenje z resnico, pred katero si ni mogoče več zatiskati oči, da je namreč komunistične zločine načrtno izvajala KPS, katere cilj je bil, iznebiti se "razrednega sovražnika" ter prevzeti oblast, preko terorja in krvi. Kučanove intervencije na posvetu o vrednotah niso bile naključne.

V svojem referatu je omenil nekaj splošnih vrednot. Ob koncu pa se je dotaknil povojnih pobojev in pripomnil, da ne smemo pozabiti, da so se zločini dogajali tudi na strani kolaboracije.

Omenjeni stavek je ALFA IN OMEGA vseh Kučanovih dosedanjih propagandnih nastopov.

Kdo in v čem je ta kolaboracija, Kučan ni pojasnil.

Ni rekel Kučan, da je komunistična partija sodelovala z okupatorjem do dne 22. 06. 1941!.

Ni rekel, da je OF sodelovala z okupatorjem pri napadu na Grčarice in Turjak.

Ni rekel, da so partizani prosili Lahe, naj jim pridejo na pomoč s topovi in topničarji.

Ni rekel ničesar o kolaborantstvu med partizani in italijanskim generalom Ceruttijem v Novem mestu, ki je pošiljal partizanom orožje, sanitetni material, hrano in poročila o italijanskih premikih.

Dr. Tine Hribar

Kolaborantsvo je bilo je tako trdno, da je partizansko vodstvo rekrutiralo italijanske fašiste v partizanske enote, da so se borili za "smrt fašizmu!" Kučan je tudi pozabil omeniti, da se je Tito dogovoril z Nemci za skupen napad na zaveznike, če se bodo ti izkrcali na jugoslovanski obali.

Vsega tega se Milan Kučan "ne spomni." Tudi komuniste je sram za to "prikrito", a očitno kolaboracijao.

Gospod:

*Rad bi v teh dneh napravil
božično drevo v svojem srcu
in nanj obesil namesto daril
imena*

vseh mojih prijateljev:

*Tiste blizu in tiste od daleč. Tiste od vselej in tiste od zdaj;
tiste, ki jih vidim vsak dan in tiste, ki jih srečam le redkokdaj;
tiste, ki se jih stalno spominjam in tiste, ki me često pozabijo;
tiste iz težkih ur in tiste iz veselih trenutkov; tiste, ki sem jih nehote kdaj užalil
in tiste ki so me užalili nehote; tiste, ki jih poznam globoko
in tiste, ki jih komaj poznam po njihovem videzu;
tiste, ki mi dolgujejo in tiste ki jim jaz mnogo dolgujem.*

Moje preproste in moje pomembne prijatelje.

Vse bom poimenoval, ki so šli skozi moje življenje.

*Napravil bom drevo z globokimi koreninami, da ne bodo njihova imena nikoli
iztrgana*

*iz mojega srca, in da bo, ko bo vzcvetelo naslednje leto, prineslo
upanja, ljubezni in miru*

*in da se bomo, Gospod, lahko na Sveto noč spet srečali ter si med seboj
delili grozde*

*upanja in nudili malo sreče tistim,
ki so morda izgubili vse.*

SREČEN BOŽIČ IN NOVO LETO 2004!

Branko Rebozov
Acassuso, Buenos Aires.

SLOVENSKI NARODNI ZNAČAJ

se je v zadnjega pol stoletja močno spremenil, deloma zaradi tesnega sožitja z balkanskimi narodi, v glavnem pa zaradi komunistične tiranije, pod katero se ni smelo nič misliti, nič govoriti, samo poslušati. Postali smo bolj potuhnjeni, bolj preračunljiv, manj strpni in napadalnejši. Več damo na osebno varnost in zaščitno, manj na solidarnost. Ne vera ne kultura in niti domovina niso več osrednje vrednote.

Veliko se sprenevedamo, ker se preveč bojimo pokazati, kdo smo.

V političnem življenju se bojimo transparentnih, odločnih, premočrtnih ljudi.

"I, zakaj pa bi se prepirali, da imamo le mir in varnost!"

Pa imamo le navidezen mir in varnost, prepire pa utišajo vladajoči, češ da je to pač nasledek prilagajanja Evropi, saj pri drugih narodih je stanje še slabše.

Slovenija je postala država dvojnih meril in korupcije. Nekateri si lahko privoščijo velike prekrške in za to nikomur ne odgovarjajo, drugi pa so kaznovani za malenkosti.

Sprememba režima je prinesla v politično življenje precej novih ljudi, a mnogi so se razočarani spet umaknili.

V teh letih tranzicije se je v državi izoblikovala skupina bogatih in vplivnih posameznikov, ki so si predvsem prek starih vezi pridobili milijardno premoženje. Značilno zanje je, da so blizu vladajočih ali del njih, kar jim omogoča lažje poslovanje in odločanje. Če kak po-

slovno – finančni škandal pride na svetlo, zamenjajo “grešne kozle” in zadevo spretno, ali prisilno utišajo.

Poštenje v Sloveniji ni več tako pomembno. Na stranski tir ga je postavilo načelo “Znajdi se, kakorkoli.”

Ljudje države ne cenijo, ji ne zaupajo, kajti država jim ne zagotavlja pravic, pobira pa davke.

Državljanji velikokrat lahko samo s pomočjo korupcije pridejo do na pr. gradbenih dovoljenj, do prevozniških dovolilnic, do nujnega zdravniškega posega.

Pričakovati bi bilo, da bo neodvisnost, na katero smo tako dolgo čakali zbudila pravi razmah. Tisti, ki imajo službo, se je ljubosumno oklepajo, četudi se jim kdaj godijo krivice, brezposelnih se loteva stres.

Upokojenci, če niso “heroji”, životarijo, pošolska mladina ne ve kam in kako.

Seveda pa ni vse črno. Mnogo je tudi dobrega v tej dežel: Veliko dobre mladine, vzgojene v srednjih šolah in gimnazijah v Vipavi, Želmlju in Šentvidu. Polne cerkve ob nedeljah, obiskane božje poti. Prenavljanje cerkev in kapelic. Molitvene skupine, Karitas, pomoč misijonom. In morda še kaj.

Škoda, da se ne dogaja vse v neki “žametni” revoluciji, da bi šlo bolj organizirano, odločneje in hitreje, tako pa vse pustimo času in čas nas prerašča.

“Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal!” pravi naš slovenski pregovor. In to še vedno drži.

Počakajmo na vstop v EU, bomo videli, če se bodo Kranjcem vreme na kaj zjasnila.

SLOVENSKI PREMIER

V času, ko Kitajska spet rožlja z orožjem proti Tajvanu, ko usmrčuje politične nasprotnike in krati versko in narodno svobodo, se je slovenski predsednik

Vlade Rop pogovarjal o gospodarskem sodelovanju s to državo. Zaradi 20 milijonov vrednega blaga, ki ga Slovenija proda na Kitajsko, smo

pripravljene poteptati človekove pravice in principe na katerih je nastala naša država.

Lahko bi bil na primer opozoril na kratenje pravic, na pomanjkanje demokracije, na dialog s Tajvanom, a bil bi osamljen Evropske države kar tekmujejo v poudarjanju pomembnosti Kitajske, kot bodoče trgovinske partnerice. Koliko avtomobilov, računalnikov, mobilnih telefonov bo tja mogoče prodati?

Tajvan, Dalajlama, Trg nebeškega miru, usmrtitve nasprotnikov, to so le pomembne teme za predavanja. Niso pa to teme za poslovneže, ki morajo zagotoviti kruh svojim delavcem, dobičke delničarjem in predivolilne prispevke svojim politikom.

“Ne, moralni principi ne smejo ogroziti poslov”, pravijo vodilni.

ČLOVEČANSKE PRAVICE !

Ustrahovali, zapirali, mučili, morili so nas desetletja, pa ga ni bilo človeka, ki bi imel srce, ne pravičnega, ki bi dejal: “Saj so vendar ljudje”!

PREVARAN!

Albert Svetina - Erno, bivši partizan, ki živi v Budimpešti, se je rodil l. 1915 v bližini Divače. Pred drugo svetovno vojno, ko so Italijani preganjali Slovence, so ga starši poslali v Ljubljano, kjer se je izučil obrti. Med vojno je v OF organiziral odporiško gibanje. Na

Mačkova desna roka je spregovorila

dan napada Nemčije na SZ je bil sprejet v komunistično partijo. V Kočevskem Rogu je pokopal Franca Rozmana – Staneta, katerega smrt je močno dvomljiva.

Leta 1944 je postal prvi pomočnik Ivana Mačka – Matije. Po vojni je bil izključen iz partije, ker je padel v nemilost, nakar je pobegnil na Madžarsko, v naivni veri, da je na Vzhodu demokracija.

Poslušajmo ga, kaj pravi o sebi:

“Bil sem v partijski šoli v Kočevskem Rogu, ko je v začetku maja 1944 centralni komite poslal pome kurirja ne, da bi vedel, kam me vodi. Prispel sem v Stare žage. Ko sem se javil, sem dobil drugega kurirja, ki me je privedel v center Ozne na Stražnjem vrhu. Tam sem od Mačka izvedel, da me je centralni komite imenoval za njegovega pomočnika.

Poznali so me že od leta 1942, ko sem bil partijski sekretar ljubljanskega okrožja in sem imel stalne stike z vrhom v Ljubljani. Žena znanege tovarnarja Staneta Vidmarja – brata Josipa Vidmarja mi je preskrbela potrdilo o delu v njeni tovarni tako, da sem se lahko prosto gibal.

Odhajal sem v Dolomite, kjer so bili glavni štab NOV, izvršilni odbor OF in CK; tam so imeli bunkerje. Pred napadom Italijanov pa jih je varoval dolomitski odred.

Mačka sem nekoliko poznal, čeprav sem imel več stikov z Leskoškom in Kidričem, ko je ta prišel iz internacije, ter Borisem Kraigherjem.

O Mačku sem slišal, da je zelo surov in primitiven. Sprejel me je brez posebne pozornosti. Rekel je samo, da me je CK izbral za njegovega pomočnika, da bom partijski sekretar v bazi, kjer bom urejal partijsko življenje. Odgovoren sem bil tudi za straže.

Mačkove metode so bile povsem diktatorske. Nikoli ni hodil na partijske sestanke. Moral sem mu vedno poročati, o čem so tam govorili.

Sredi maja 1944 je dobil pismo iz Titovega štaba, da se nemudoma javi. S svojimi spremljevalci je odšel v Drvar. Ko sem mu ob povratku poročal o stanju v bazi je začel vpiti nad mano kako, da sem kritiko članov sploh dovolil. Od partjcev, ki so ga kritizirali, pa je naslednji dan zahteval odgovornost.

O likvidacijah političnih nasprotnikov Svetina pravi:

“Že leta 1942 so bili v ljubljanskem okrožju obveščevalci, ki so bili neposredno povezani z organizacijo VOS, pod vodstvom Zdenke Ki-

drič. Na podlagi ovadb, ki so jih prinašali obveščevalci, je dajala ukaze za likvidacije.

Njeni pomočniki so bili Duša Bravničar, Štefan Brajnik in praktično celoten partijski vrh. Likvidator je bil med drugimi Fran Tavčar – Rok, do poletja 1942. V Dolomitih in okolici Dravelj, pa je bil poleg drugih, glavni likvidator Miha Babnik.

Ko je bila partizanska elita v Dolomitih, je bilo treba teren očistiti vseh, ki so jih označili za nezanesljive.

V glavnem so pobijali civilno prebivalstvo, tudi cele družine in jih označili s psovko "izdajalci," da so opravičili divje likvidacije zločinca Petra Cefuta – Gada. Ker se je o partizanskih pobojih veliko govorilo, zlasti med prebivalstvom, je Maček žrtvoval Cefuto in ga dal ustreliti, čeprav se je vse

dogajalo po njegovem ukazu, saj je bil Maček poveljnik glavnega štaba.

Ljudje, ki so zaradi nasilja morali zapustiti svoje domove, so se umaknili v Ljubljano. Med ofenzivo pa so se vrnili in začeli organizirati obrambo – domobransko vojsko.

Kot partijski sekretar sem v zvezi z likvidacijami napisal poročilo, ki sem ga hotel poslati Zdenki Kidrič. Med drugim sem ji poročal, da se ljudje zaradi terorja in umorov odmikajo tako od partije, kot od OF. Moje pismo je prestregel Maček in mi zagrozil, da bom moral za to odgovarjati.

Ko ga je novinar vprašal, če bi to pismo sploh kaj pomagalo, je Svetina odgovoril:

"Seveda ne, vendar mi te stvari takrat niso bile povsem jasne. Šele pozneje sem izvedel, da je bila Kidričeva organizatorka likvidacij."

Na vprašanje, kdo je izvedel atentat na bana dr. Marka Natlačena, je povedal:

"**Franc Stadler – Pepe**, ki je pozneje postal namestnik Bojana Polaka – Stjenke, poveljnika vojske državne varnosti – VDV."

"Ne drži, da je Polak za likvidacije izvedel šele l. 1953, saj so brigade VDV izvajale aretacije po vsej Sloveniji in Polak je bil njihov poveljnik. Vsa poročila so prihajala v njegov štab. Polak je bil pri Mačku zelo priljubljen.

Po dolomitski ofenzivi me je Leskošek poslal na Notranjsko. Rekel

mi je, naj za spremljevalca poiščem nekega Žana Moreta. Pripomnil je še: "Pazi nanj. Ta ima zelo krvave roke. Veliko partizanov je pobil."

Kljub Moretovim "grehom", ali pa prav zato, so ga skupaj z Mitjo Ribičičem in Dušanom Bravničarjem poslali na šolanje v Moskvo, v zloglasno šolo NKVD Džerdžinskega. Kot morilec je bil pri nekaterih kritiziran, vendar jim je prav zato za likvidacije najbolj ustrezal. Neverjetna dvoličnost.

Zaupanja ni bilo niti v lastne ljudi. Aretacije so potekale tudi po brigadah, med partizani, ki so veljali za nezanesljive, posebno med prisilnimi mobiliziranci. Če so bili kritični, jih niso zapirali, temveč likvidirali kar na terenu.

Tito je imel med Slovenci največ zaupanja prav v Mačka. Ko se je Maček junija leta 1944 po pogovoru s Titom vrnil iz Drvarja v Belo Krajino, je sklical celotno vodstvo Ozne. Povedal nam je vsebino pogovorov s Titom in dal navodilo:

"Rusi menijo, da se bliža konec vojne, zato množično likvidirajte, kar se le da. Teh likvidacij nikoli ne bodo obravnavala sodišča, pa še državnih sovražnikov se bomo znebili."

Zanimivo je, da je Maček na nekem sestanku kritiziral oznovce, češ da so Rusi v treh mesecih izvedeli več kot oni. Prinašajo nam takšne podatke, za katere še sami nismo vedeli.

Podatki so bili predvsem o krščansko usmerjenih ljudeh, ki svojega prepričanja niso skrivali. V njihove dosjeje so zapisali: sovražna dejavnost. Enako so obravnavali tiste, ki so imeli stike z angleškimi ali ameriškimi misijami. Uslužbencem pri Mačku so take stike strogo prepovedali. Ni res, kar je zapisal v svojih spominih, češ da je isto veljalo za stike z Rusi. Oni so prosto hodili na naše prireditve in sam Maček je k njim hodil po navodila.

Pred nekim sprejemom ruskih vojakov me je poklical in ukazal, da moram zbrati ženske in dekleta iz okolice, katere se do Rusov nikakor ne smejo obnašati zadržano.

Rusi žganja niso pili tako kot mi, temveč kar iz steklenice. Čez nekaj časa so se razlegali kriki, ko so Rusi začeli nadlegovati in posiljevati ženske, ki so zaman poskušale pobegniti.

Džeržinski – center za politično instrukcijo v SZ.

Naslednji dan me je Maček poklical k sebi. Jezen je bil, ker se ženske niso obnašale po njegovem ukazu.

Ko sem delal v Slaviji, na sedežu Ozne, sem izvedel za likvidacije v Kočevskem rogu, Teharjah in Podutiku.

Najprej so likvidacije izvajale srbske enote. Pridružila pa se jim je še posebna enota, ki se je imenovala kar brigada za likvidacije. Njen poveljnik je bil Zgonc – Vasja.

Prek KNOJ-a, ki je bil pod vodstvom Bojana Polaka – Stjenke, je bila ta brigada neposredno podrejena Mitji Ribičiču in Mačku.

Prva množična likvidacija pa je bila v Podutiku pri Ljubljani, neposredno po koncu vojne.

Sredi junija 1945, v času hude poletne vročine, me je Maček poklical k sebi.

Povedal mi je, da je dobil poročilo o pritožbah prebivalcev, živečih v vasi pod Toškim čelom, da voda v potoku teče krvava. Po njegovem ukazu sem šel z zdravnikom in šoferjem pogledat, za kaj gre. Domačini so nam povedali, da je prišlo do okužb, zaradi česar so jim poginile krave. Pokazali so smer, od koder so pred dnevi slišali streljanje.

Šli smo na cesto za Gornikom proti Toškemu čelu. Zavili smo v gozd. Čez nekaj časa smo zagledali spreletavajuče se lastovke. Takoj mi je postalo jasno, za kaj gre. Približali smo se in zagledali brezno, vendar

smo se morali kakih sto metrov pred njim ustaviti, ker je neznansko smrdelo. Vrnili smo se v Slavijo po zaščitne maske, da smo se lahko približali. Brezno je imelo premer kakih 25 metrov in bilo je na roje muh. Po površinskem miniranju, pa je bilo prekrito z drevjem.

Ko sem to povedal Mačku in ga vprašal kaj napraviti z breznom, je vzrojil:

“Ja kaj...ven pobrat!”

Rekel sem mu, da za to delo potrebujemo ljudi, pa me je napotil v Škofijski zavod v Šentvidu, kjer je bilo ujetniško taborišče. Tam so mi dodelili 60 nemških vojakov, nekateri od njih niso bili starejši od 18 let. Prepeljali smo jih do brezna, kjer smo postavili lesen oder in dvigala. Dali smo jim hrano, pijačo in jih opremili z visokimi škornji in zaščitnimi maskami. Začeli so odkopavati trupla. Ker je bilo brezno globoko, je delo trajalo skoro tri tedne. Ujetniki so trupla nosili kakih dvesto metrov v dolino, kjer so jih zakopali v jarke. Bilo je okoli 900 do 1000 trupel. Trupla so imela predvsem uniforme slovenske domobranske vojske, nekaj je bilo tudi Hrvatov. Med njimi so bili tudi civilisti, tudi zelo mladi, morda niti 16 let in celo ženske. Večina jih je bilo ustreljenih v tilnik.

Ko je bilo delo opravljeno, smo brezno zasuli z živim apnom in ga minirali. Šel sem k Mačku in mu omenil, da bom nemške ujetnike odpeljal nazaj v Škofijski zavod. Skočil je pokonci in zarjul: “A si neumen!? Dogovori se z Ribičičem, naj jih pošlje k Vasji.”

Tako so tudi te nemške vojake, med katerimi ni bilo nobenega oficirja, pobili v Kočevskem Rogu.”

Moja bivša žena Cveta Zimic je bila do leta 1946 tajnica Mitja Ribičiča. Nekoč, ko je prišla iz službe, mi je dejala: “Veš Erno, kaj se dogaja pri nas, nedolžne ljudi pobijajo. Ljudi vozijo iz taborišč in jih sproti pobijajo”.

Žena je tipkala sezname za likvidacije in za sodišča, ki jih je sestavljal Ribičič.

Ko sem padel v nemilost in pobegnil na Madžarsko jo je on osebno zaprl v zloglasen oznovski zapor na Poljanah. Izsiljeval jo je, naj podpiše izjavo o nekakšnih mojih zvezah v Ljubljani in naj se loči od mene.

Marjan Dermastia-Urban Velikonja,
komandant brigade, likvidator
Ruperške doline.

Na vprašanje: "Kaj ste počeli v povojni Ozni?" Svetina odgovarja:

Maja 1945 mi je Maček ukazal, naj preskrbim stanovanje in obleko za vojake. Ko sem ga vprašal, če imamo denar za obleke, je zgrabil za pištolo:

"Če boš podpisal en sam račun, ti bom plačal s temle!"

Najprej sem se odpravil k veletrovcu Souvanu, ki mi je pokazal svoje zaloge.

Naročili smo tri tovarnjake blaga, ne da bi podpisali en sam račun. Tako smo obredli vso Ljubljano. Ogoljufani trgovci so se začeli zbirati pred Slavijo, a kmalu so uvideli, da je bolje za njih, če se razidejo.

Potem sem moral v Škofjiški zavod, od koder smo z avtomobili vozili dragocenosti, ki so jih pobrali ujetnikom. Denar je bil od vsepovsod; odpeljali smo ga v Narodno banko. Kar pa je bilo dragocenosti in zlata, smo morali izročiti Mačku.

Pritličje Slavije je bilo natrpano z ukradenimi in zaplenjenimi predmeti.

Uslužbenci so lahko izbirali pohištvo, obleke in druge predmete. Mačkovi sorodniki so odnašali največ in izbirali med najboljšimi kosi: Polde, Cilka, Tone, Pepca Kardelj, bratje sestre, bratrance ...

Ko sem nekoč prišel v službo, mi je dežurni poročnik izroči listek, na katerem je bil naslov s sporočilom: "Kdor pride s tem listkom, lahko kovčke odnese."

Kovčka sta bila last nekega trgovca, ki se je umaknil, listek pa je Ozna našla med preiskavo stanovanja. Šli smo po kovčka na naslov pri Tromostovju in ju odnesli Mačku, ki ju je odprl. Bila sta polna zlatnine: ure, vžigalniki, cigaretno doze, verižice, zapestnice, zlati kovanci in drugo. Ko sem popoldne prišel nazaj, je imel Maček do komolcev zavihane rokave in na vsaki roki po tri ure. Poslušal jih je in ogledoval in se ni

mogel odločiti. Zlatnino si je v celoti prilastil. Ob tem sem se spomnil dogodka še iz Bele krajine, na Stražnjem vrhu. Nek kmečki fant – partizan je nekje vzel žepno uro in jo vtaknil v žep. Prijavili so ga. Ko je Maček za to izvedel, je dal tega fanta, ki je bil prostovoljec, hladokrvno likvidirati.

Avgusta 1945 sem moral na Primorsko, da bi preveril, v kakšnem stanju so fojbe. V zahodnem tisku so bili protesti o naših likvidacijah. Pregledali smo tri fojbe v bližini Ajdovščine, ki so bile polne razpadajočih trupel. Nismo ukrepali kot v Podutiku, ker trupel ni bilo več mogoče identificirati.”

“Potemtakem ste se največ ukvarjali z obhodi brezen?” je vprašal novinar.

A nismo se ukvarjaliIn samo s tem. Ko je Tito po koncu vojne prvič prišel v Ljubljano, sem moral zanj poiskati vilo. V Savljah so imeli Vidmarjevi na vrtu pri svoji tovarni vilo, ki so jo nam posodili. Tovarno so izpraznili in postavili stražo.

Ko je Tito odšel, sem Vidmarjevo vprašal za dolg. Rekla je, da nismo nič dolžni, pripomnila pa je, da se je zgodila neka neprijetnost: V vgrajenem tresorju sta bila denar in zlatnina, ki sta po Titovem odhodu izginila.

V vilo se je potem vselil Sergej Kraigher.

Jeseni me je Maček imenoval za poveljnika Ozne za Primorsko. Ko sem videl, kaj se tam dogaja – teror, umori, sem spoznal, da v Ozni ne bom več dolg.

Pod vodstvom Rankovičevega namestnika Čeče Jovanoviča je prišla delegacija nad-

Ivan Maček-Matija,
organizator likvidatorjev

zorovat dogajanja v naši coni. Ker sem nasprotoval likvidacijam in terorju, sem prišel v spor z njimi, zato je zahteval Jovanovič, da me zamenjajo. Ko sem prišel nazaj v Ljubljano, sem spet delal v ljubljanski Ozni. Naloženo mi je bilo prebiranje pisem, ki so prihajala iz tujine. "Sumljive" odstavke sem podčrtaval z rdečim črnilom. Naslove teh pisem so vnašali v kartoteko "potencialnih sovražnikov."

Ljubljanska Ozna je imela v Šiški delavnico, kjer so pod vodstvom Milana Apiha izdelovali pripomočke in naprave za mučenje jetnikov v zaporih in taboriščih.

"Kaj je bil tisti povod, zaradi katerega je vas je Boris Kraigher vrgel iz partije?"

Izkoristil je insinuacije (laži, op. p.) Čeče Jovanoviča, da smo na Primorskem tihotapili blago iz angleške cone. V resnici pa me je tja poslal Maček, da bi naši po nizkih cenah kupovali bencin za potrebe Ozne, ker ga pri nas ni bilo dovolj.

Nekaj so ga kupili, preostalega pa nakradli.

Zahteval sem Mačkovo pričevanje, pa me niso hoteli niti poslušati.

Po odhodu iz Ozne sem delal v mestnem odboru, ki ga je vodil Matija Malešič.

Poleti 1948 me je Malešič poslal kot člana jugoslovanske delegacije na proslavo obletnice osvoboditve Sofije. Ker sem jim povedal, da nisem član partije, sem postal sumljiv, začeli so se me izogibati.

Februarja 1949 so mi oznovci preiskali stanovanje. Odlocil sem se, da bom pobegnil. Ženi sem rekel, da grem na Primorsko. Vedel sem, da bodo nanjo izvajali pritisk.

Ko je Kraigher izvedel, da me ni v Ljubljani, je na italjansko mejo poslal celo brigado. Zasede so me čakale povsod tam, kjer so živeli moji najbližji. Ljudje, ki so me čakali na meji, so dobili ukaz, da me brez zaslišanja takoj ustrelijo. Bali so se, da bi jim ušel, ker sem preveč vedel.

Šel sem z vlakom do Slavonskega Broda, kjer sem imel sorodnike. V bližini Koprivnice sem prestopil Dravo in po zvezah ilegalno prestopil mejo z Madžarsko. Bil je 18. marec, leta 1949.

Borut Meško

POVOJNE POBOJE JE TREBA OBSODITI

Ljubljana. Člani stalnega zbora intelektualcev, sodelujejo na pogovorih o prihodnosti Slovenije pri predsedniku države *Janezu Drnovšku*.

Po njihovem mnenju pogovori pri predsedniku lahko spodbujajo svobodno izmenjavo mnenj in strokovnih pogledov ter prispevajo h kulturi dialoga različno mišlečih.

“Na žalost je še zmeraj etično nejasen in formalno neurejen naš odnos do povojnih pobojev, ki jih je že v času miru in vzpostavljenе oblasi zagrešila partijska diktatura.

Množične povojne umore, kakor vse druge oblike preganjanja, je treba obsoditi kot etično, človeško in družbeno zločinska dejanja, njihove žrtve pa ohraniti v dostojnem spominu tudi z napisi na spominskih

obeležjih, ki naj ustrezajo resnici in pietetnemu odnosu do mrtvih.

Sedanja zakonska rešitev, v primeru, ko gre za žrtve komunistične revolucije, temu ne ustreza, so izjavili člani zbora.

Suzana Lovec

ZGODOVINSKO VPRAŠANJE

Če Slovenci ne bodo obsodili komunistične partije zaradi množičnih umorov, nasilja in prevar, se bodo te strahote v bodočnosti zgrnile na njih same.

Tudi mirno skupno življenje vseh Slovencev ni mogoče, dokler del Slovencev še vedno misli, da je bilo množično pobijanje, prevare in nasilje – nekaj dobrega.

Kaj bi morali upoštevati pri spreminjanju državnih simbolov

Morali bi upoštevati voljo slovenskega prebivalstva sedanje generacije.

Tri šesterokrake zvezde v grbu niso bile znak samo celjskih grofov, temveč so jih uporabljali tudi druge plemiške družine v tedanjem času.

Šesterokraka zvezda predstavlja vrh hermetičnih misli. Roglji označujejo:

ogelj, vodo, vročino, mraz, sušnost in vlažnost.

V tisočletni težnji po samostojni Sloveniji je v vseh dosedanjih rodovih slovenskega življa prevladovala želja po dosedanjih narodovih barvah: beli, modri, rdeči.

Znak grba pa je kranjski orel v modri barvi, ki je v preteklosti predstavljal slovenski narod.

Simbol Triglava naj bo simbol slovenstva, kot je Eifflov stolp simbol Francije, Kristus z razprtimi rokami simbol Brazzilije in dr.

RUSKA RDEČA MAFIJA

je najmlajša organizirana kriminalna družba na svetu, podprta z vso sodobno tehnologijo.

Z brezkompromisnostjo je kot neustavljiv val pljusnila po vsem planetu, povezala vodilne mafijke organizacije in jih združila v nekakšno svetovno "delniško podjetje" organiziranega kriminala. Ruska mafija je mati globalizacije kriminalcev. Komunistična geslo: "Proletarci vseh dežel, združite se!" so posodobili v "Kriminalci vseh dežel, združite se!"

Pax mafiozo, kot združevanje, grozi vsemu svetu!

Ta organiziran kriminal v Rusiji se je po padcu komunističnega režima, ki je po mnenju mnogih, s prakso KGB, omogočil takšen razcvet.

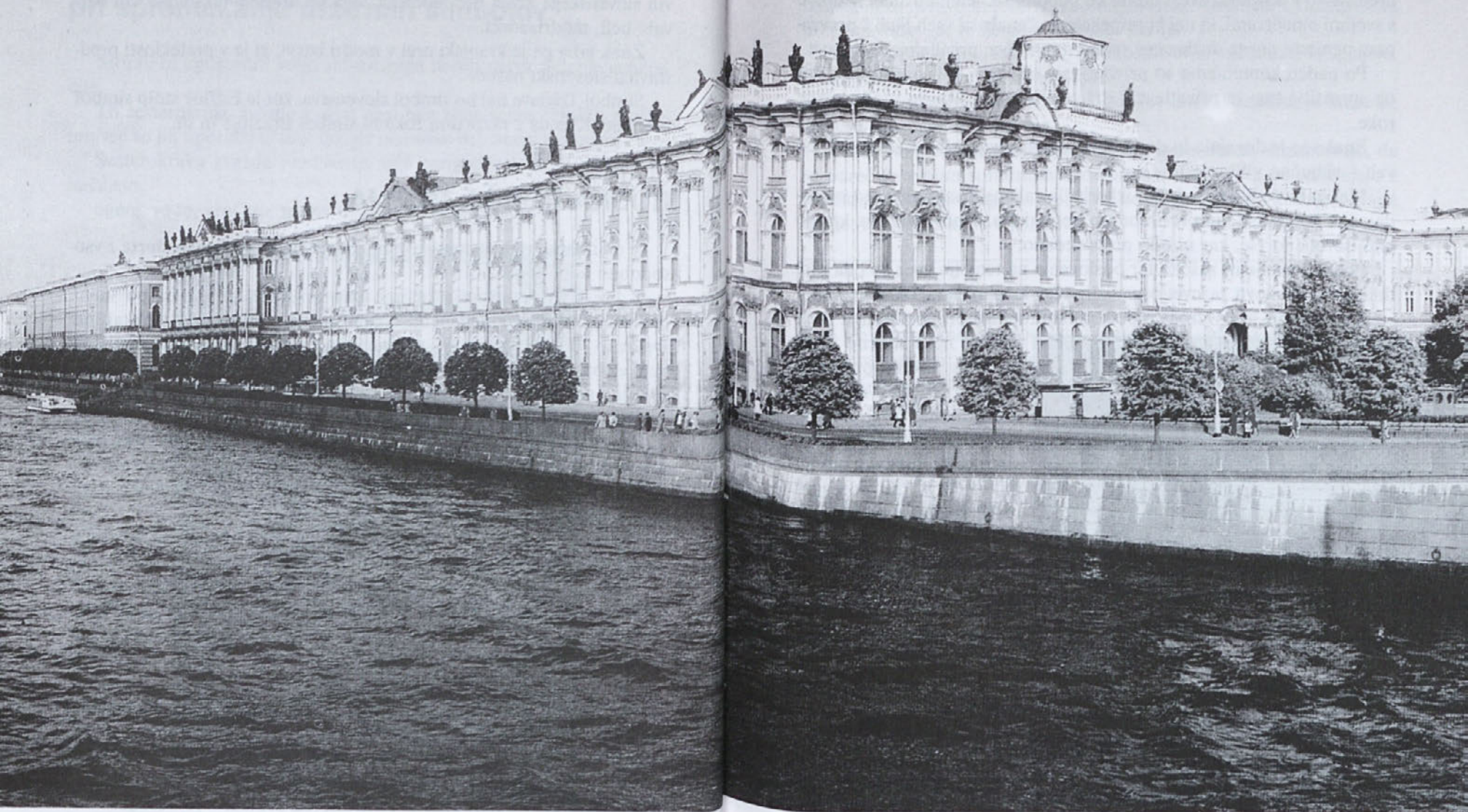
Verodostojna je izjava nekdanjega litovskega podpredsednika Algirasa Katkusa, ki je leta 1995 rekel:

"Zahod se zaveda, da je ruska mafija proizvod komunistične vladavine. Organizirali so jo, izbrali kadre in jo nadzorovali v KGB!"

Priznani sovjetski ekonomist Jurij Malčev, ki zdaj živi v ZDA, некоč pa je bil svetovalec predsednika Gorbačova, režiser: perestrojke, pravi:

"Rusija je prestolnica svetovnega kriminala. Parlament in mafija sta tu eno, dve roki iste vladajoče elite!"

Naj bo tako ali drugače, v zgodovini je zapisano, da si je obubožana opozicija iz držav srednje Evrope za boj z bogatim vladajočim razredom izmislila "Ligo pravice," v katero so rekrutirali okoli 20 tisoč neustrašnih morilcev in tatov, ki so kradli v imenu revnega proletariata, da so lahko potem napredni voditelji snovali prevrat - revolucijo.

Zamisel o povezavi revolucionarnega gibanja za prenavo družbene ureditve so v Sovjetski zvezi razvili do popolnosti. Komunistični režim je s svojimi omejitvami, ki naj bi pripeljale do "enakosti vseh ljudi," pravzaprav namesto enega dužbenega reda ustvaril dva: privilegirane in žrtve.

Po padcu komunizma so privilegirani s svojim vplivom in zvezami ob sprostitvi trga in privatizaciji državne lastnine, Rusijo vzeli v svoje roke.

Enako se je dogajalo in dogodilo po vseh sovjetskih satelitskih državah – vključno v Sloveniji!

Mafija bivše KGB je dobro izkoristila zakonski vakuum med razpadajočim komunističnim režimom in porajajočo se novo državo, kjer je bilo dovoljeno vse, kar ni bilo prepovedano.

Podkupovanje in zaščita ter poslovanje na temelju zvez so bila plodna tla za skokovit razcvet organiziranega kriminala.

Brezzakonje je povzročalo podjetnikom težave pri poslovanju. Brez

zaščite neke močne inštitucije se ni dalo preživeti. To pa je izkoristil organiziran kriminal in se izkazal za najbolj podjetnega, Poslovnež v težavah ga je najel, da bi mu pomagal rešiti njegove probleme. Običajno plačilo je bil tudi do 60-odstotni delež na dobiček, plačljiv v delnicah. Tako je kriminal dobil nadzor nad podjetjem in postal njegov solastnik. Mreža mafijskih podjetij se je nezadržno širila.

Ladja Aurora s katere topovski ogenj na zimsko palačo je bil znak za naskok boljšeševikov.

Mafija se je vrnila tudi v politične vrste in v vojsko. Ruska mafija je marsikatero državo in teroristično organizacijo oskrbela z raznovrstim orožjem, tako kot preje komunistična partija.

Ruski kriminalci so izobraženi, tekoče govorijo tuje jezike, so uglajeni, njihov sistem pa temelji na uslugah.

Družinam poveljuje "pakham." Njegov izvršni direktor je brigadir. Tega nadzorujeta dva špijona.

Člani mafije so zavezani osemnajstim zaobljubam, ki zahtevajo, da se odrečejo svojim sorodnikom, da nimajo družin, da ne sodelujejo z oblastjo, da ne igrajo ige na srečo, da ne smejo izpeljati nekontrolirane akcije. Kazen za kršitve je smrt.

Kazenski zakonik

Zakon o vojnem hudodelstvu zoper vojne ujetnike po členu 376. kazenskega zakonika določa, da:

"Kdor v nasprotju s pravili mednarodnega prava zaukaže ali stori proti vojnim ujetnikom:

nečloveško ravnanje, mučenje, poboje ali biološke poiskuse, se kaznuje z zapornom od deset do dvajset let.

Tako se kaznuje tudi vsak kdor med vojno, oboroženim spopadom ali okupacijo ukaže ali stori hudodelstva proti civilnemu prebivalstvu, (člen 374)."

Kaznivo dejanje kakršnega koli vojnega hudodelstva nikoli ne zastara!!

Ive Stanič

GROBOVI TOŽIJO

Na prometnih vpadnicah v mesto Kočevje in v središču mesta pred Namom stojijo table z napisom Kočevski Rog – Baza 20. To so tipični

kočevski smerokazi, ki ne povedo ničesar: za domačine so nepotrebni, ker vsi vedo, kje je Rog, izletniki in turisti, ki prihajajo na Kočevsko predvsem zaradi zastrašujočih brezen, pa na njih zaman iščejo označbo grobišč. Tudi napis Baza 20 je odveč, saj zanjo ni zanimanja in je vsak dan bolj pozabljena. Zato turisti zbegani iščejo grobišča (velikokrat tudi v Kočevski Reki), vse vprek sprašujejo zanje, na koncu pa se morajo znajti, kakor vedo in znajo. Ker je bila lokalna oblast na to pomanjkljivost že nekajkrat opozorjena, je mogoče njen (ne)odziv razumeti tako, da gre za načrtno oziroma namerno neinformiranost, ali, če hočete, za svojevrstno prikrivanje in zavajanje predvsem tujih obiskovalcev.

Gospod Anton Prelesnik je že pred leti spomnil državne in občinske organe na vsebinsko prazne smerokazne table. Na vprašanje, zakaj na kažipotih ni tudi Krena in Macesnove Gorice, še do danes ni dobil odgovora. Svetnika SDS sta na letošnji spomladanski seji občinskega sveta postavila podobno vprašanje. Namesto novih tabel z dopolnjeno informacijo je kočevski politični vrh na kratko pisno pojasnil, kakšna mora biti prometna signalizacija (po dogovorjenih predpisih), komu je namenjena (obveščanju udeležencev v cestnem prometu), kdo je dolžan podati mnenje (posamezniki, organizacije in Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu občine Kočevje) in kdo predlaga besedilo oziroma napis, ki naj bi bil na zaproseni obvestilni signalizaciji (kadar gre za turistično in obvestilno signalizacijo, predlaga besedilo oziroma napis pobudnik). In, ne boste verjeli, na koncu so dobresedno napisali še naslednje: "Pred leti se je o pobudi za omenjeno signalizacijo že razpravljalo, vendar se politika ni mogla dogovoriti o vsebini teksta na signalizaciji."

Le zakaj se kočevski politiki bojijo naše krajevne preteklosti? Zakaj jo skrivajo? Njihovo obnašanje ponuja razlago in sili k razmišljanju, da jim roški dogodki jemljejo miren spanec, ali pa jih zaradi Roga celo preganja mora. Kaj ni dovolj, da občinski "modrijani in zavedni narodnjaki" v Kočevju niso storili ničesar za dostojno ureditev grobišč? (Kolikor vem, so dve leseni zaščitni ograji pri Krenu in Macesnovi Gorici postavili delavci Gozdnega gospodarstva Kočevje.) Čudim se, da občin-

ski oblastniki nimajo niti toliko moralne moči, da bi z eno samo besedo GROBIŠČA (recimo na smerokazu) končno priznali vsaj kraj največjega zločina v zgodovini slovenstva. To bi bil sicer majhen, vendar zaznaven izraz pietete in spoštovanja do umrlih. (Upam, da je spoštovanje do umrlih splošna vrednota.) Zagotovo pa vem, da je glede tega vladajoči kočevski eliti kar precej neprijetno, saj omenjeni dogodki v Rogu močno krhajo ugled in temnijo blišč NOB-ja in revolucije.

Ne glede na našo polpreteklost, signalizacijska pomanjkljivost in neinformiranost v cestnem prometu, občini Kočevje in direkciji za ceste RS ne more biti v čast.

ZGODOVINSKI SPOMIN

Na proslavi 60. obletnice 9. partizanskega korpusa v Lokvah – Trnovo so se zbrali na Stalinov rojstni dan povečini italijanski partizani, mnogo nekdanjih fašistov, vključenih v partizane, pa seveda obenem bivši predsednik države, Milan Kučan, bivši poveljnik korpusa, Lado Ambrožič, krščanski socialist Janez Stanovnik in še nekaj drugih.

Ambrožič je "opozoril Evropo, da naj začne drugače razmišljati, ko sprejema medse narode, ki imajo zgodovino trpljenja" (*posebno zaradi partizanske tiranije in pobojev, op. p.*).

Janez Stanovnik, predsednik Zveze borcev, pa je ironično poudaril, da je korpus, ki je bil duša Primorske, nosil v svet " sporočilo o miru in prijateljstvu. "(*seveda, prijateljstvo z vsemi internacionalami, morili pa so samo Slovence in jih metali v fojbe!*)

Glavni govornik, Milan Kučan pa je naglasil, "da se je treba odločno

upreti izničenju partizanstva in da Sloveniji ne more biti vseeno, kaj bomo o medvojnem (revolucijskem, op. p.) času zapisali v svoj ZGODOVINSKI SPOMIN.

“Nerazumljivi so poskusi nekaterih italijanskih pravosodnih organov, ki so v skladu s tedanjimi domačih glasnikov prevrednotenja zgodovine, da bi sprožili kazenski pregon zoper partizane 9. korpusa, na podlagi izmišljenih obtožb za domnevna genocidna dejanja,” je dejal Kučan.

(Polne fojbe razpadajočih trupel niso izmišljene obtožbe in domnevna genocidna dejanja! op. p.)

“Slovenija je kot država dovolj dobro pripravljena na razvoj in na sodelovanje z demokratičnimi narodi, vendar pa vzbuja skrb zastrupljanje duhovnega in političnega ozračja. Mislim na izbruhe nestrpnosti, na katere se moramo odzivati,” je poudaril Kučan.

(Skoro pol stoletja zastrupljanje duhovnega in političnega ozračja gospoda tovariša to ni motilo. Op. p)

Condor

ZAKAJ SMO SE BORILI?

Zgodilo se je v Buenos Airesu, kjer je na nekem lokalnem zborovanju Slovencev nek neznanec postavil trditev, da je bila slovenska “bela garda” prav tako zaveznica nacističnega okupatorja, kot so bili partizani in ustaši. Povsem naravno je bilo, da je moral nepoznani tujec, ki je poleg zmešanih izjav tudi slabo govoril slovensko, nenadoma oditi z odra.

Slovenska protikomunistična vojska ni bila nikdar vojska kake politične stranke in ni služila političnim ciljem.

Četniki, vaške straže, domobranstvo, so nastali iz kričeče potrebe po boju proti tiraniji in umorom komunistov, da bi zavarovale in branile slovenske vasi, družine in posameznike pred roparskimi in morilskimi bandami, ki so s krvavo revolucijo hotele priti do oblasti.

Če ne bi bilo revolucionarnih zločinskih komunistov, ne bi bilo ne četnikov vaških stražarjev ne domobrancev. Čigavi zavezniki smo bili med vojno, je vedel vsak pošten Slovenec.

Slovenski domobranci so bili borci za zmago zahodnih demokracij. Bili so odlični borci in slovenska domovina ne bi bila nikdar v krem-

pljih komunizma, če ne bi bila slovenska narodna stvar sramotno izdana in prodana.

Bili smo vseskozi simpatizerji zahodnih zaveznikov, poslušali smo londonske radijske postaje in dajali njihovim obveščevalcem vse dosegljive informacije o nemški in italijanski vojski. Verjeli smo njihovim zagotovitvam o bodočem, demokratično urejenem svetu.

Toda ljudje se spreminjajo, posebno v času vojne, in spremenili so se tudi Angleži ...

Bili smo prevarani, za svoje trdno zaupanje strahotno opeharjeni, izdani in prodani sovražniku, ker sta zmagala laž in zloba, ker je zmagala sovjetska diplomacija, ker je Churchill pristal na zahtevo, da je zavezniška ofenziva na Balkanu odpadla.

IZ VETRINJSKEGA PSALMA

Jeremija Kalin - Tine Debeljak

*Vetrinje!
Tabor izdanega človeka!
Sramota Evropi!
Žalost Sloveniji!
Meč skozi srce materinje!
Vetrinje!*

*Joj!
S hysopom jih pokropi,
te slovenske bataljone,
vriskajoče od zmag -
zdaj na Vetrinjski poljani
brez orožja,
kot človek nag,*

*ki ga le milost božja
drži na dlani.*

*Z vero v Albijone
in njih besedo
so v vojaškem redu
stopili na kamione.
A z drvečega teka
so pojoči tropi
pali v muke smrti,
kot so kazali načrti
izdaje gostinje...*

VETRINJE !

“Sem senca zapuščena”

Dr. Tine Debeljak se je rodil Škofji Loki, kjer je obiskoval osnovno šolo in nato šolanje nadaljeval na gimnaziji – v Škofovih zavodih v Št. Vidu pri Ljubljani. Po maturi se je vpisal na ljubljansko univerzo, na študij slavistike, ki ga je končal leta 1927. Že v začetku študija se je veliko ukvarjal s proučevanjem slovanskih jezikov in s prevajanjem (češčina, poljščina, ruščina). Vse je že kazalo na to, da se bo povsem posvetil znanstveni (profesorski) karieri, vendar ga je tok dogodkov odnesel v povsem druge vode. Svojo prvo profesorsko službo je nastopil v začetku leta 1931 v Črni gori – v Nikšiju. Velika oddaljenost od Ljubljane in od njenega kulturnega življenja ga je konec leta 1934 pripeljala do odločitve, da je zapustil to delovno mesto in se vrnil v Ljubljano. Tu se je kmalu poročil z Vero Remec in prevzel mesto kulturnega urednika pri časniku Slovenec. Na tem mestu je ostal do 5. maja 1945, ko se je sam odločil za pot v tujino (najprej v Avstrijo in nato v Italijo, od tu pa je leta 1948 za stalno odpotoval v Argentino), žena in otroci pa so ostali v domovini in se mu pridružili šele leta 1954.

Vse Debeljakovo življenje je bilo že od mladih nog zapisano umetniškemu ustvarjanju. Bil je dejaven na številnih področjih: kot pesnik, pisatelj, publicist, prevajalec, urednik, pisec spremnih besed in avtor več sto strokovnih in poljubnih člankov. Dr. Tineta Debeljaka bi lahko imenovali tudi “človeka dveh domovin”, danes pa bi mu lahko nadeli tudi častni naziv “kulturnega ambasadorja Slovenije”.

Njegovo več kot polstoletno bivanje v daljni Argentini je odločilno zaznamovalo skoraj vse kulturno delovanje tamkajšnje zdomske skupnosti. Bil je eden od aktivnih tvorcev tako imenovanega “argentskega čudeža.”

Njegovo kulturno in društveno delo je za vedno zapisano v delu povojne argentinske slovenske skupnosti. Z njegovo smrtjo, leta 1989, smo veliko izgubili vsi – tako zdomska Slovenija kot matična domovina. Dr. Tine Debeljak je bil hkrati ustvarjalec, opazovalec in posrednik med obema poloma slovenstva. Sam se je sicer zavedal, da se nikoli več ne bo vrnil v domovino, verjel pa je, da se bodo razmere doma nekoč spremenile in da se bodo tja lahko vračali njegovi otroci, vnuki in pravnuki.

Razstava "Sem senca zapuščena" je le eden od poizkusov, da bi se tudi domovina spomnila svojega izgubljenega in po krivici prezrtega sina.

Rozina Švent

Ded in vnuki

(Čez Izaro, str. 129-130)

*Prazen sem, otepen snop.
Star sem, res samo za v grob.
Pa je lep ta sončni strop!*

*Lepši še onstran morja,
kjer ste vi in jaz doma!
Starec sem, a šel bom tja*

*z belo barko sred valov,
s ptičev praporci domov
prag poljubiti v rodni krov ...*

*Vabijo zastave s streh ...
muzikant nateza meh ...
hej! vsa vas je ples in smeh ...*

*ples in smeh in vrisk in pir!
Potlej - delo! ... Inženir
slednji iz vas! ... A meni-mir ...*

*Vam le, v davnost svojo ovit,
tla pokažem - živ granit:
Grob očetov! ... V slednji zid,*

*nanj grajen, nebo obstret
svoj pripne; vsak dom bo cvet!
Svobodni slovenski svet:
mavrica ...!
Pravljica!
Govori, ded!*

Tine Debeljak

“Kapljica pristne ljubezni je plemenitejša od morja znanosti.”

Frančišek Asiški

...

“Samo če daruješ samega sebe, resnično ljubiš.”

Kahlil Gibram

...

“Življenje vsakega človeka je pot k samemu sebi,”

Herman Hesse

...

“Življenje se obogati z vsakim podarjenim dejanjem ljubezni.”

Rabindranath Tagore

...

“Resnična ljubezen nam daje pogum.”

Lao Ce

...

“Nekaj lahko spoznaš samo, če imaš to rad.”

Avrelij Avguštin

...

Osrečuj, da boš srečen in premisli, da v svoji zadnji obleki
ne boš rabil nobenega žepa.

Paul Heyse

Franc Černugelj

VLAH AMBROŽ soustanovitelj OF v Beli krajini.

Bil je banovinski kmetijski referent v Črnomlju. Leta 1942 je dal ubiti svojega namestnika Antona Starca iz Čuril.

Vlahi so bili pred štirimi stoletji postavljeni na obrambno črto proti Turkom. To mejno ozemlje se je imenovalo Vojna krajina, katere središče je bilo poleg Varaždina, tudi Karlovac. Branilci so se imenovali tudi Uskoki, ker so izpod turške oblasti uskočili, pribežali na Hrvaško in na rob Slovenije. Poleg vojaške službe so prejeli v obdelavo prazna zemljišča, ki so služila za preživetje družini.

Ko je turška nevarnost pojenjala so ti vojaki ostali zvesti svoji tradiciji; pojavljali so se kot razbojniške tolpe – rokovnjači. Ker pa jih je oblast zasledovala, so se zatekli v gozdove in v Gorjancih postavljali taborišča. Ohranili so svojo primitivnost in se nikakor niso mogli vživeti v poljska dela. Bili so lahkoživci. Po naravi sta jim mnogo bolj prijala trgovina in živinoreja. Zato so gojili posebno vrsto volov, s tako močnimi parklji, da so jih morali podkovati. Utrdili so jih po trdih skalnih poteh.

Vlahi so za časa komunistične revolucije ropali po Hrvaškem in Sloveniji živino, jo vodili v svoje kraje in jo redili za partizane. Za to opravilo so imeli vse pogoje: zvitost, zlobnost, prevaro. Na Božakovem so leta 1944 večkrat pobili nekaj volov, ki so bili pokradeni, meso pa prodali po zmerni ceni, izkupiček pa oddajali za partizane.

Značaj Uskokov je bil zvit, zahrbtn, kot pri Kitajcih. Kakor hitro se je govorilo o "belih", je Vlah takoj pritrjeval, ko si se pa obrnil, si dobil nož v hrbet. Komunizem z vsemi sprenevanji in umori je bil zanje plodovito polje.

Komunistična partija jim je zato dajala najbolj zaupne in krute naloge. Izvrševala sta jih brata Relič iz Velikega Lešca v Karlovcu. Pri njima se je shajala vsa vohunska združba in kriminalci. V Karlovcu so imeli odlične zveze z Ustaši in hrvaško vojsko. Ker je njihova govorica dialektično hrvaška, jih ni bilo mogoče razlikovati od tamkajšnjih naseljencev.

Prav zato so igrali važno nalogo v partizanih. Oni niso vstopali k partizanom kot borci, pač pa so vohunili zanje in opravljali kurirsko službo pri najvišjem poveljstvu. Tisto, kar so prinesli iz Bosne pred več sto leti, se je kazalo v krutosti, ropanju, zvitosti, vztrajnosti in molčanju. Četudi bi koga od njih kdo zasledil na njegovem partijskem poslanstvu, ne bi ta za nič izdal nobene besede.

Zato se je iz Kočevskega Roga pregnani štab zatekel na Vlaško. V vlaških vaseh Četiše, Silki, Maliči; Kordiči in Popoviči so imeli partizanski bolnice in skrivališča. Tu so med hribi velike soteske, kjer so močni izviri vode, zato je dostop otežkočen.

Eden izmed partizanskih častnikov Vlah, je bil Ilija Badovinac, s štirimi razredi metliške osnovne šole. Bil je velike in močne postave in naravno inteligenčen. Po italijanskem razpadu je postal komandant za

Novo mesto. Po nekaj mesecih je bil degradiran, ker se je v Metliki malo napil in rekel, da bo šel k domobrancem, če mu ne dajo čina nazaj. V letu 1944 je bil skrivaj likvidiran.

Po končani vojni je bila Vlahom dodeljena skoraj polovica Metlike.

Ker sem se komunistom upiral in jih zmerjal, sem bil na listi likvidirancev. Likvidacijo so določili na 23. junij 1942 na Božakovem. O tem me je obvestil prijatelj, ki je bil terenec. Ko mi je dejal, da bodo padale žrtve, sem ga zagrabil za rame, ga stresel in mu zagrozil: "Če pade v naši vasi samo ena žrtev, padeš takoj za njo ti." In res, edina vas v Beli krajini je bila naša, ki ni imela žrtev.

Teta mi je svetovala, naj patru Norbertu razodenem načrt, kako zbežati na Hrvaško. Pa me je pater zavrnil: "Če že nočete delati za OF, bi bili vsaj tiho."

Nikdar si nisem mogel misliti, da OF, ozioma komunisti lahko ujamajo kaplana tako močno v svoje mreže. Izvabil je iz Fantovskega odseka in iz Marijine družbe mnogo fantov v partizane.

Stane Dolanc

Po ustanovitvi belokranjskega bataljona je bil kurir – obveščevalec iz Metlike na vas Lokvico, v vinograd Berčice in na partizanski teren k Črnuglu. Ta je imel na hribu Berčice veliko zidanico. Pridelal je ogromno količino dobrega vina, po katerega so Metličani prihajali k njemu v zidanico. Aktivisti so k njemu prinašali prispevke v denarju za partizane.

Bilo je leta 1941. Tistega leta je pater Norbert maševal na Božakovem. Po maši se je sestal z možakarji pred cerkvijo. Govorili so o Nemcih, pa je pater pripomnil: "Nikar ne mislite, da bodo oni vladali svet. Ves svet bodo zavladali Rusi, kar se tudi njim spodobi."

Na te patrove besede sem dejal: "Gospod kaplan, zdi se mi, da je vaši glavi nekaj zelo narobe. Vsi časopisi pišejo in duhovniki pridigajo, da je komunizem največja nesreča za narod, vi pa izjavljate, da ste prištaš Sovjetske zveze in s tem komunizma. Nič mi ni odgovoril, samo solze so mu tekle po licih.

Ko je leta 1942 pater Norbert sprevidel, kaj se skriva za OF, je v novembru začel snovati protiorganizacijo. Hodil je od hiše do hiše in fante nagovarjal za vstop v Vaške straže. Takrat sem se vrnil s Hrvaške, kjer sem se skrival pred partizani. Ko se je pater mudil pri mojem sosedu, mu je ta svetoval, naj se oglasi tudi pri meni, pa mu je pater odgovoril: "Tja ne grem, ker me je sram, da je on vedel več pred letom dni, kot jaz, ki sem študiral. Upam, da bo prišel sam." In tako se je tudi zgodilo.

Na protikomunistični postojanki je bil pater Norbert eden najbolj gorečih vojaških kuratov. Ob padcu postojanke so ga partizani odgnali na Brezovo reber. Umorili so ga blizu Vahte na Gorjancih. (Črne bukve poročajo, da je eden izmed krvnikov pil njegovo kri, natočeno v kelih.) Rezali so mu ud za udom in ga pekli na žerjavici. Mučili so ga: Olga Jurjevčičeva iz Metlike, Stanka Bajukova iz Čuril in mizar Jakša – Čaruga. O mučenju so povedali nekateri partizani, ki so od teh divjaških obredov pobegnili.

Jožeta Klopčarja so prav tako mučili na Brezovi rebri. Na zloglasnem morišču so mu izrezali na prsih srp in kladivo in ga bosega prisi-

Motiv iz Bele Krajine, dežele sonca in grozdja ter izrednih lepot. Bela Krajina je bila prva republika partije, nasilja, krivic in umorov.

lili, da je stopil v žerjavico. To mučenje so počeli Franc Pezdirc iz Trnovca in njegova brata Tone in Ivan.

Na Steljnikih blizu Svržake vasi so mučili Ivana Žnidaršiča, bivšega orožniškega podnarednika iz Čuril. Lomili so mu kosti in ga tam zakopali. Tudi Janeza Južno iz Dobravic so tam zakopali tako, da so mu noge štrlele iz zemlje.

Terezo Kramarič, staro trideset let iz Rosalnic, ki je bila v blagoslovljenem stanju so partizani vrgli iz zgornjega nadstropja po stopnicah. Njen mož Stanko se je skrnil pod peč. To je bilo v oktobru 1943. Ker je bila žena v nezavesti pod stopnicami, so hodili po njej, da so ji strli rebra. Zaman je klicala svojo mater, ki so jo imeli partizani zastraženo na stopnicah in ki je brez moči morala gledati ta prizor. Ko je Tereza klicala Marijo na pomoč, jo je v glavo ustrelil dvajsetletni Lojze Slanc iz Rosalnic, tako da so ji izstopili možgani.

Po vojni se je ta krvnik hvalil, koliko žrtev je mučil, obenem pa je priznaval, da ne more spati, dokler se do pijanosti ne napije, ker mu pred oči prihajajo vse žrtve.

Uboj župnika Omahna

Bilo je v pozni pomladi leta 1942. V zgodnih jutranjih urah so partizani tolkli po vratih dragatuškega župnišča in vpili: "Odprite!" Dolgo se ni odzval nihče. Ker so grozili, da bodo vdrli, jim je kuharica odprla. Gruča partizanov je vdrla v župnišče, grozila "farški bandi" in divjala po vseh prostorih župnišča, razmetavala in kradla kot obsedena. Opletili so vse, kar jim je prišlo pod roke in nalagali na vozove. Po izropanju hranilnice, ki jo je vodil župnik Omahna, so že hoteli oditi samo s kaplanom, pa se je eden od partizanov hipoma obrnil proti gošpodarskemu poslopju, kjer je našel župnika pod pokrovom kotla.

S tremi do vrha naloženimi vozovi so okoli četrte ure zjutraj odšli izpred župnišča. Štiridesetletni župnik Jakob Omahna je bil privezan k zadnjemu vozu. Kaplan ob njem je hodil prosto in so ga tudi kmalu izpustili.

Ko so župnika vlekli mimo dragatuške cerkve, je z roko naredil križ kot v blagoslov, in vzkliknil: "Kristus kraljuj!"

Z župnikom in kaplanom so odgnali tudi 20-letnega fanta Šimenca iz Podloga pri Dragatušu in njegovega 45-letnega očeta.

Parizani so se z jetniki ustavili v Kvasici pri gostilni Panjam, kjer je bilo partizansko zbirališče. Potem so župnika gnali na Jernejo vas, Grič, Maverlen, v smeri proti Ponikvam, na kraj, kjer se prične dvigati kočevsko hribovje. Tu je izginila vsaka sled za njim. Kakor se je izvedelo, so ga usmrtili nekje nad Koprivnikom.

Po tem dogodku je žalovala vsa fara, celo Tanča gora, ki je bila skoraj vsa rdeča. Vaščani so grozili partizanom, da bodo šli sami po gospoda župnika, ki je bil vsem tako dober. Dejanje je presedalo celo takim, ki so bili bolj hladni do župnika.

Partizani so nekaj časa lagali, da imajo župnika v pisarni in govorili: "saj mu ne bo nič hudega."

Teden dni po tem dogodku in lažnivih protislovjih so vaščanom iz Tanče gore dali vedeti, da so župnika Omahno likvidirali. V očeh vaščanov so bili odslej partizani slabo zapisani.

Znano je, da je italijanski okupator vse povsod podpiral partizane tako materialno kot z obvestili o delovanju nasprotnikov.

“Mi smo zainteresirani, da partizani obstajajo” je izjavil Ceruttijev častnik ob neki ofenzivi, “sicer bi poveljstvo nas poslalo v Rusijo.”

Tri mesece pred kapitulacijo Italije je general Cerutti odposlal partizanom na postajo Straža pri Novem mestu (kjer so Italijani zapustili postojanko!) vagone orožja, municije in sanitetnega materiala!

Zato je bilo pri nas tako hudo, ker smo imeli dva sovražnika, okupatorja in komuniste!

Ivan Glušič

ZAVAJANJE IVANA DOLNIČARJA

Prebral sem prispevek Ivana Dolničarja, objavljen v Večeru, v katerem je vnovič ponovil že znano resnico zmagovalca o krivdi in nekrivdi akterjev v drugi svetovni vojni. Seveda ni pozabil opozoriti nadškofa Franca Rodeta, da je njegov pogled na boj proti komunizmu in revoluciji netočen. V nadaljevanju mu je očital sprenevedanje, ovinkarjenje, izmikanje. Dolničar se je nadškofa lotil natančno tako, kot so to počenjali partijski funkcionarji med vojno in še dolgo po njej: vernim Slovincem so očitali dejanja, ki so jih sami počenjali.

Po vsem tem želim, da bi Ivan Dolničar, ki se kaže kot “misijonar morale in pravičnosti”, vendarle pojasnil, zakaj se še vedno tako dosledno izogiba obdobju 1941–42 in ostalim znanim zgodovinskim dejstvom, ki so usodno vplivala na razvoj dogodkov v drugi svetovni vojni?

Zakaj so se morali preprosti, večinoma kmečki, neoboroženi ljudje organizirati v vaške straže? Zakaj je bilo potrebno braniti svoje ljudi z orožjem in pred kom? Kaj se Dolničar res ne zaveda komunističnega izzivanja in pobijanja civilistov in nujnosti protiukrepov do takrat še ne organiziranih Slovencev?

Čeprav so zločinski posegi revolucionarjev močno krojili usodo mnogim Slovincem, ni bilo o tem nikakršne razprave niti ni bilo odgovorov na omenjena vprašanja. Prav tem dejstvom se je Dolničar spretno izognil.

Gospod nadškof Franc Rode je bil v svojem govoru v Kočevskem

Rogu zelo natančen, jasen in objektivni. Povedal je tisto resnico, ki je bila pol stoletja zamolčana in ki jo mnogi prikrivajo še danes. Povedal je vzroke za medvojni mrtvaški ples pod taktirko slovenske partije in za povojno zločinsko divjanje rdečih revolucionarjev. Povedal je preprosto tisto, kar bi moral povedati šef tako "ugledne" organizacije, ki ji predseduje.

Dolničar, ta pa tega ni storil, čeprav je v svojem prispevku večkrat ponovil, da zagovarja celovito resnico in neskončno pravičnost. Seveda pa Dolničar na koncu prispevka ni pozabil na dogmo, ki je sestavni del klasičnega repertoarja leninistične filozofije: "Žrtve se morajo opravičiti likvidatorjem!"

Pričakujem da bo gospod Dolničar ponovil svojo zahtevo na ustreznem evropskem piedestalu po sprejetju Slovenije v Evropsko skupnost.

Ivan Glušič

KOMUNISTI LE MENJAJO MASKE

Da bi mogli razumeti kaotično stanje v slovenski družbi in ugotoviti kaj se je zgodilo z našim nekdanj najbolj poštenim, vestnim, delavnim, kulturnim in vernim slovenskim narodom, se je treba ozreti v našo polpreteklo zgodovino.

Z vso odgovornostjo lahko trdim, da še nihče v vsej slovenski zgodovini ni prizadejal Slovincem toliko gorja ter duhovne, kulturne in materialne škode, zadal tako globokih ran in prelil toliko mučeniške krvi, kot so to storili komunistični zločinci. Komunistični tirani hudiči v človeški podobi so po Titovem nalogu izvršili genocid in pogнали v mučeniško smrt cvet slovenstva!

Temu je sledila druga etapa revolucije, sistematična in načrtna prevzgoja naroda na vseh ravneh.

NIKOLI NE BI V SLOVENIJI PRIŠLI NA OBLAST KOMUNISTI, ČE NE BI HITLER OKUPIRAL SLOVENIJE!

Poleg vseh mogočih zločinov imajo komunisti na svojo vesti tudi duhovno pohabljenost naroda, ko mnogi niso več zmožni razločevati med dobrim in zlim, med resnico in lažjo, med pravico in krivico.

Naši liberalno-komunistični oblastniki pa potrebujejo prav take volilce, ki ne znajo zdravo razmišljati in se razumno odločati, da se ob tej pohabljenosti naroda obdržijo na oblasti.

“SRAMOTA UMIRA POČASI”

Skrajne levice je sram ideologije nasilja in umorov.

Zdi se, da so si skrajneži na leviči že enotni, da komunizem ne more biti več ideološka smer, temveč gibanje za pravičnejše socialne razmere.

Komunizem kot ideologija je dejansko uničen, trdi francoski filozof in sociolog Edgar Morin.

Francoska levica meni, da vse, kar sodi v zdajšnjo levico, dejansko potrebuje novo smer.

Po drugi strani pa se bo treba odločneje politično in programsko odmikati od vsega zla, ki ga je prizadel komunizem.

Predsednik italijanske levice Bertinotti opozarja, da je njegova stranka že obsodila gulage, fojbe in vse oblike komunističnega nasilja, prav tako nasilje v partizanih. Stranka se je odločila uradno odpovedati leninističnim tezam in smerem, ki jih je nakazoval voditelj italijanskih komunistov Antonio Gramsci.

Ko bo te dni v januarju srečanje skrajne levice na evropski ravni v Berlinu, nameravajo poudariti, “da so za politično logiko nenasilnega delovanja” je dejal predstavnik španske stranke “Izquierda unida.”

Komunizem je bil za mnoge religija, zaradi katere je bilo na tisoče ljudi mučenih in umorjenih.

Gulagi in taborišča smrti po vseh komunističnih deželah, v katerih je tragično končalo življenje na milijone nesrečnežev, so zgovoren dokaz, da komunizem ne more več obstajati.

Dogovorili so se že, da bodo vse stranke različnih dežel nastopale s svojim dosedanjim imenom “programska smer”.

TISKOVNA POROČILA

Spomenik dr. Valentinu Meršolu: Njegovo posredovanje pri angleški komandi v Celovcu je bistveno pripomoglo, da civilisti leta 1945 niso bili vrnjeni. Ker so težave z lokacijo v Vetrinju,¹ naj bi spomenik stal v slovenskem domu v Tinjah. V načrtu je tudi spominsko obeležje v Škofovih zavodih, ki so bili zadnja postaja pred smrtjo tisočev nedolžnih rojakov, predvsem domobrancev.

REVOLUCIJA: Nova knjiga dr. Marka Kremžarja opisuje njegovo trnovo pot maja 1945 iz Ljubljane na Koroško (z vsemi podrobnostmi) in zopet nazaj v Ljubljano. Pred likvidacijo ga je rešila mladoletnost. Tema revolucije in domobrancev je v RS še vedno močno aktualna in tako bo, dokler ne pride na dan objektivna resnica.

POZNANI REŽIMSKI ZGODOVINAR dr. Božo REPE zanika stoodstotno resnico, da je bil komunizem za nas hujši kot nacizem. V letu 1941 npr. okupatorji niso pobili več kot 100 Slovencev, VOS pa je takoj po 22. VI. 41 že masovno morila po ljubljanski pokrajini. Ko je število pobitih doseglo 1500, je prišlo do nujne samoobrambe! Statistika: Revolucija je posredno ali neposredno kriva za nasilno smrt približno 80.000 rojakov. Nemci brez izzivanja revolucionarjev sploh ne bi množično ubijali. Ne bi bilo talcev, koncentracijskih taborišč itd. Njihov načrt za Gorenjsko in Štajersko je bil, z razliko od Poljske, 100% ponemčenje, ne pa biološko uničenje ali globalni pregon in preselitev.

Cinizem na Rabu: Partizani so proslavili 60-letnico osvoboditve koncentracijskega taborišča na Rabu. Cinizem je v tem, da dokumenti odkriti v štabu italijanske vojske v Rimu, razkrivajo dejstvo, da je revolucija (KPS in OF) namerno izzvala italijanske racije in odgon v taborišča. Za uspeh revolucije je bilo važno odstraniti iz Slovenije vse orožja sposobne moške, nekomuniste! Uspeli so! Zato je obžalovanje teh žrtev kot ga danes uprizarjajo komunisti, nepopisen cinizem.

Komemoracija na Turjaku: Vsa čast Novi slovenski zavezi za to prireditvev! Turjak je bil tragičen mejnik in nekaka priprava genocida v Rogu, na Teharjah in v Toškem čelu. Skoraj 1000 navzočim je govoril škof Perko.

Resnica na Hrvaškem Po letu 1990 so uničili ali odstranili 2964 spomenikov partizanom. Očividno tam odklanjajo mit in laž o NOB.

Bodoče volitve: v parlamentu sedi 17 županov. Sedaj dvojnost funkcij še ni prepovedana, vendar se to lahko še zgodi. Ker ti župani-poslanci večinoma niso člani LDS in ZLSD, je verjetnost prepovedi velika! Levica nadaljuje s pretirano podporo "izbrisanim" (priseljencem z juga, ki so odklonili državljanstvo), Ti naj bi dobili status tujcev s stalnim prebivališčem, kasneje pa državljanstvo RS. Levica računa, da bodo ti ljudje njihovi bodoči volilci. Ob tej priložnosti bi bilo pošteno postaviti zahtevo po popravi krivic slovenskim "izbrisanim." To so tisoči otrok izseljencev, v glavnem političnih emigrantov, ki jim je RS odklonila državljanstvo. Razlog: Niso prijavili rojstva otrok komunistični oblasti. Na žalost se za te izbrisane ne potegne nihče, niti opozicijske stranke, niti številne izseljenske organizacije, še najmanj SIM in Urad za Slovence po svetu pri ZMS.

Dušan Lajovic - intervju: Publikacija "Ampak" Okt 2003: D. L. je zaradi objave seznama sodelavcev Udbe, aktivnih (dr. J. Drnovšek, Bavčar), pasivnih in preganjanih, na veliko stopil v našo politično areno. Pošteno je povedal, da je videl moralno nujnost v tem, da to objavi. Če ne drugega, smo to dolžni storiti za tisoče nedolžnih žrtev. RS bi morala to napraviti že leta 1990/91!

Lajovic pravi, da so mu znanci svetovali, naj ne hodi po RS brez "spremnstva". Zaradi objave teh osebnih podatkov ima cel kup tožb, a se ne boji, nasprotno, to bo priložnost, da pridejo na dan še težje zadeve. Toži ga tudi Zdene Roter, udbovec, zasliševalec duhovnikov. Zanj ima dokaze, da je njegovo zaročenko držal v zaporu eno let več, ker se ni hotela odpovedati njemu - Lajovicu!! Lajovic je v svoji najnovejši knjigi pisal tudi o Josipu Vidmarju in sicer, da si je prisvojil imenitno Verovškovo knjižnico.

Džamija: Očividno je gradnja džamije v Ljubljani zagotovljena. Lokacija naj bi bila ob Cesti dveh cesarjev v Ljubljani. Področje je močno izpostavljeno potresom in poplavam (barje!). Objekt bi na ljubljano močno izstopal od okolice in bi zakrival pogled na mesto.

Džamija bi bila poleg verskega tudi kulturno in politično muslimansko središče v Ljubljani in skrbno zatočišče islamskim teroristom.

Župnik Aljaž je že v 19. stoletju za 1 goldinar kupil vrh Triglava. Tam je leta 1895 postavil stolp, ki še danes stoji in nato vse podaril Slovenskemu planinskemu društvu. V tistih časih se je torej nemško - slovenski narodnostni boj odvijal tudi po planinah!

Grobišča - morišča Predstavniki vlade so ob 150 m globokem breznu Zalesnika pri Trnovem nad Novo Gorico ob 150 globokem breznu odkrili prvo spominsko obeležje z napisom **Žrtvam vojne in povojnih usmrtilcev**. Tak lažni napis bodo postavili na več kot 200 lokacijah v RS. Z napisano lažjo levica odklanja vsako možnost na spravo. Partizani, Ozna, tenci, OF, Knojevci namreč skušajo zatajiti magnum crimen!

Revolucija, ne pa vojna jih je pobila! Z vojno te žrtve nimajo najmanjše povezave! Kako se bodo odzvali svojci pokojnih? Na kraj te velike laži bodo neradi prihajali, govorniki bodo to laž glasno obsojali, napis bo začasno zakrit ter prej ali slej, zlepa ali zgrda odstranjen. Vsekakor si levica s to lažjo na spomenikih piše zgodovino velike prevare.

Ali naj bi bila laž simbol sprave!?

Cerklje na Gorenjskem naj bi bil najbolj urejen in gostoljuben kraj v RS. Obisk kraja pa moti spomin na storjene silne grozovitosti v času revolucije, maja 1945. Ravno tako je z Veliko planino. Tam so partizani do smrti žgali duhovnika, ki je prihajal tja ilegalno iz Ljubljane in tam pastoralno deloval. Obisk tistih koč moti spomin na mučenega, dobrega duhovnika. Priznanje in spominska označba prizadete koč bi ta neprijetni vtis vsaj malo popravila.

Višek korupcije: gre za Borisa Šuštarja, ki je poneveril, kot državni taj-

nik, skupaj z ženo velike denarje. Šuštar je ob ponovni obsodbi na 2-letni zapor izjavil, **da je** "sodnica, ki je izrekla sodbo, dobra kvečjemu za čiščenje stranišč" Sedaj bo tožen tudi za to žalitev. Šuštar, ki grozi, da bo povedal vse kar ve, računa na končno oprostitev!

Višek korupcije je tudi nakup SIB banke. Ljubljanska občina je plačala 15 milijonov \$ za večinski delež banke. Kriminalci so sedaj ugotovili le, da je podan sum kaznivega dejanja (za Viko Potočnik - bivšo županjo).

Med nujne ukrepe EU so končno sprejeli hitro železniško povezavo Ljubljana - Budimpešta in tudi drugi železniški tir Koper - Divača! Med Ljubljano in Benetkami vozi sedaj **vsak dan slovenski vlak z nagibno tehniko**. Vožnja traja štiri ure.

Predsednik NSI, Andrej Bajuk in poslanec Jože Bernik sta se pred kratkim v Škofji Loki udeležila slovesnega odkritja spomenika **dr. Tinetu Debeljaku**, pisatelju, političnemu emigrantu v Argentini. Letos je minilo stolet njegovega rojstva. Proslava je eden redkih znakov pluralizma in demokracije v RS!

Freedom house, nevladna organizacija v USA, uvršča Republiko Slovenijo med najsvobodnejše države na svetu, Kakšen cinizem, če samo pomislimo, koliko krivic in zločinov partizani niso niti priznali, kaj šele popravili. Ali te ustanove res ne razumejo današnje komunistične kontinuitete v RS, kje je toliko "pridobitev" revolucije še vedno veljavnih. Pomislimo samo na sodno farso v Kočevju, na montirane procese, na vse lažne obdolžitve in obsodbe.

Elektrika. Na tem področju je gospodarska polomija na vidiku. Kaj bi bilo, če bi morali zapreti nuklearko! Velika krivda Drnovškove vlade je bila, da je tako strašno zamujala z gradnjo novih elektrarn. Prva nova elektrarna bo nared šele leta 2008, poraba elektrike pa raste. Oktobra smo porabili milijardo kilovatnih ur! Za elektrarno na Muri ni še nobenega načrta, a vendar bi jo lahko povezali z namakalnimi napravami, ki jih Prekmurje tako nujno potrebuje. Če letos poleti, ko se je ustavila

nuklearka v Krškem, ne bi pomagali Italjani in Avstrijci bi imeli v Sloveniji električni mrk.

Predsedstvo: Ob posebni slovesnosti je predsednik države Janez Drnovšek razdelil veliko odlikovanj. Srebrne in častne znake svobode so dobili: Planinsko društvo Kamnik, Rudarska godba Hrastnik, Delavska godba Trbovlje.

Zasavje je Drnovškova volilna enota!

Milan Kučan: V državni Vili Podrožnik je bivši predsednik zbral nekaj politični forum, na katerem so se somišljeniki pogovorili o bodočih volitvah. Kučan je dal razumeti, da ne bo ustanovil politične stranke.

Biši lastnik vile Podrožnik je bil G. Hribar. Ta je med vojno izdatno podpiral partizane. Kljub temu so partizani njega in ženo umorili in vilo povsem izropali.

Med 30. nov in 6. dec naj bi bil Kučan na obisku na Kitajskem. Delovni obisk naj bi obsegal predavanje o RS na Inštitutu za zunanje zadeve, srečal naj bi se z rojaki, novinarji in se seveda pogovoril s kitajskimi politikami. Mimogrede je opravil še obisk Hong Konga! Kot je bil Tito vsevedni strokovnjak, tako sedaj Kučana slavijo kot velikega gospodarstvenika in pravnika.

NOTRANJI RAZVOJ V RS. Predsednik sveta RTVS Janez Kocjančič, znani komunistični veljak, je bil ponovno imenovan za predsednika. Medijev levičarji ne dajo, še najmanj pred najvažnejšimi volitvami!

Nepotrebno **vladno letalo** vredno 55 milijonov \$ je spravljeno na tujem. Stroški vzdrževanja so ogromni. Vlada ga želi dati v najem ali prodati. Doslej je dobila 13 ponudb toda nobene prave!

Novi policijski čoln P111 ima pokvarjeno turbino; popravilo v grosupeljski firmi bo stalo pol milijona dolarjev!

Dan samostojnosti: To je proslava 13. obletnice plebiscita, ko se je 95% slovenskih volilcev izreklo za lastno državo. V tistem času, leta 1990, je komunizem že propadel, tako da takrat komunisti niso več upali ovirati volitev. Šele po teh volitvah sta Kučan in Drnovšek pristopila v tabor

naše samostojnosti! Obe njihovi trdnjavi, Moskva in Beograd, sta bili na tleh!

Spoštovanje svobode tiska v Sloveniji: Novinarji brez meja jo med 139 državami uvrščajo na **štirinajsto mesto**. Neverjetno - morali bi jo uvrstiti na eno od zadnjih 10 mest! Dokazov za tako porazno stanje je nešteto, Zato bi se morala naša opozicija, zaradi kršenja svobode tiska pritožiti evropskim forumom.

Nataliteta: Stopnja rodnosti je najbolj neposreden dokaz uspešnosti neke države. Po besedah predsednika Drnovška in njegovem "uspehu" bi morali biti na samem vrhu. Dejansko smo z številom rojstev 1, 25 otroka na ženo, v Evropi povsem pri tleh, obsojeni na izginotje. Starši z otroki uživajo neke primerne bonitete, toda pomoč ni zadostna, ker je finančno stanje države preveč revno, skromno. Pomagali naj bi si s priseljenci, a ti bodo prišli iz dežel, z nižjim materialnim, kuturnim standardom, zato bo njihova asimilacija skoraj nemogoča. Vprašanje je če so taki priseljenci dobrodošli? Priseljenci so večinoma muslimani, ki jih je v času komunizma, ko so Slovence hoteli utopiti v jugoslovanskem okolju, k nam prišlo ogromno. Danes jih je v RS prijavljenih kar 47.000. Kot novi državljani bodo priznani tudi tisti južnjaki, ki so leta 1990 slovensko državljanstvo odklonili. Za desettisoče izseljencev, ki bi leta 1990 s primernim povabilom radi prišli domov pa v tej državi ni bilo mesta. Povratek so jim preprečili s tem da so jim odrekli državljanstvo!

Sodstvo kot v komunizmu. Zmago Jelinčič, poslanec, kriminallec in aktivni sodelavec Udbe je na volilnem shodu novembra 1997 izjavil, da so volilci dr. Jožeta Bernika **golazen, ki bi jo bilo treba že davno počistiti**. Sodišče v Ljubljani je Jelinčiča oprostilo, češ da **oškodovanci niso prepoznalni in določljivi**. Argument je šibak, saj so bili Bernikovi volilci še kako znani in določljivi! Intervencija levičarske vlade, ki se mnogokrat okoristi s pomočjo Jelinčičeve stranke je dokaj očitvidna!

Velika stiska upokojujencev, ki prejemajo pokojnine iz republik nekdanje

SFRJ. Njihove pokojnine ne dosegaajo niti polovice višine naših pokojnin. V Brežicah je nekaj sto takih upokojencev, ki so delali v bližnji Hrvaški. Njihov poslanec je sprožil pobudo za zvišanje teh pokojnin.

Ko je dobri Bog delil zemljo posameznim deželam, se je pred božjim prestolom drenjala dolga vrsta ljudi. Nekateri močni in bojevit, ki so se prerivali, da bi bili bližji božjemu prestolu, z namenom, da bi dobili večji kos zemlje.

V vrsto se je postavil tudi stari Sloven, suhe, majhne postave, ki so ga nesramno prehitevali močnejši tako, da je nazadnje ostal zadnji v vrsti.

Ponižno, boječe se je približal pred božji prestol in proseče zrl v božje Obličje.

“No, kaj bi pa ti rad?” ga je vprašal modri Bog in Slovenec mu je odgovoril:

“I, malo zemlje, kaj pa drugega. Prosim tako kot si dal drugim, daj še meni.”

“Nič ne bo, nimam več niti pedi zemlje, niti kaplje morja in niti skale, da bi ti bila gora. Vse sem razdelil.”

Slovenec pa je moledoval in razlagal, da nas je malo, da smo pridni in pošteni: “Le toliko potrebujemo, da bi živeli in ustvarjali; ne potrebujemo veliko.” Toliko časa je prosil in prosil, da se je Bog končno omehčal: “Naj ti bo. Tukaj imaš košček zemlje med gorami in morjem; majhen je, a je nekaj posebnega – je raj na zemlji, ki sem ga hranil zase.”

Lepo prosimo vse naročnike in prijatelje, če je kdo preživeli vojak domobranskega oklopnega vlaka, da bi se nam javil (naslov konzorcija). Za usodo oklopnega vlaka poizveduje sorodnik domobanca, ki je bil na oklopnem vlaku.

Vsem številnim željam voščila za Božič in Novo leto, ki smo jih prejeli, je nam nemogoče odgovoriti vsem dragim prijateljem. Zato se tem potom zahvaljujemo vsem in vsakemu posebej ter voščimo vso srečo, zdravja in božjega blagoslova, Vam in Vašim dragim v Novem letu 2004.

Uredništvo

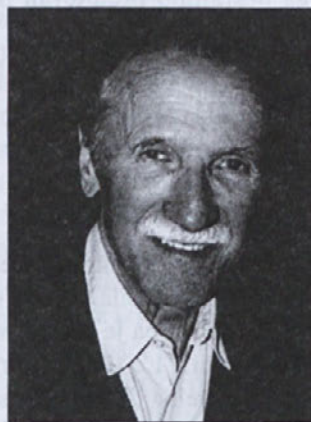
ODŠLI SO

PETER PAVLIN

V nedeljo, 13. julija je umrl v krogu svojih domačih Peter Pavlin, splošno poznan slovenski aktivist. Že kot 16-letni deček se je Peter pridružil borcem Draže Mihajloviča in se boril za Slovenijo in Jugoslavijo proti silam okupatorja med drugo svetovno vojno. Bil je v raznih borbah - dokler niso to skupino borcev skupaj napadli partizani in Italijani v vasi Grčarice. Po treh dneh bojev je italijanska artilerija uničila njihovo postojanko. Kdor ni padel med bojem, je bil ustreljen kasneje. Ta usoda je doletela vse borce; bilo jih je čez 300. Mladi Peter se je čudežno rešil.

Ranjen v nogo se je zatekel k domobrancem in po vojni dospel živ v D. P. taborišče v Lienzu. Tam je dokončal begunsko gimnazijo in se vpisal na univerzo v Gradcu.

1947. leta je emigriral v Kanado, kjer je delal kot drvar po gozdovih severnega Ontaria. Nato je dokončal University of Western Ontario in postal Commissioned Ontario Land Surveyor. Kot tak se je zaposlil pri ontarijski vladi, nakar je ustanovil svojo firmo in nazadnje je delal za kanadsko federalno vlado kot Senior Land Surveyor.

Bil je član Knights of Columbus, Knights of Malta, International Order of Alhambra, St. Vincent De Paul Society in predsednik geometrov iz južnega Ontaria. Bil je tudi v številnih slovenskih društvih. Nekaj časa je bil blagajnik Doma Lipa, član STZ, zadnjih nekaj let podpredsednik društva Slovenski Dom.

Ob zadnjem slovesu v cerkvi Sv. Gabrijela se je pokazalo, kako priljubljen je bil. Cerkev je bila polna, sveto mašo je darovalo šest duhovnikov, navzoč je bil tudi nadškof kardinal dr. Alojzij Ambrožič.

Pokopali so ga na na Holly Cross. Njegov soborec, Frank Grmek mu je v slovenščini izrekel poslovilne besede kot borcu za svobodo, in zaključil latinsko:

*Sine libertas non es vita
Si vita es non es ita.
"Brez svobode ni življenja.
Če pa je, ga ni vredno živeti"*

Pokojnik zapušča ženo Štefko, rojeno Štukelj, hčerko Terezo, sina Petra in dva vnuka, ki jim izrekamo naše globoko sožalje.

Peter zapušča tudi ogromno prijateljev med Slovenci po svetu in v domovini, največ pa v Kanadi.

*Oskar Koren
Društvo Slovenski Dom*

SLAVKO SKOBERNE

V 87. letu nas je zapustil Slavko. Bil je med nami zadnji časnikar starega rodu in kova. Rodil se je 18. marca 1916 v Westfaliji, kjer je bil na delu oče Alojz Skoberne, absolvent rudarske šole. Po razpadu Avstro-Ogrske monarhije se je družina preselila v Slovenijo, v Loko pri Frankolovem.

Slavko je končal študije na celjski realki. Aktivno je deloval v mladinskih organizacijah.

Ob priložnosti mladinskega tabora v Celju je spoznal urednika Loj-

zeta Ilijo in Janka Hafnerja, s katerima je navezal prijateljske stike. Tu je začel njegove časnikarske poti, ki ga je začela pri dnevniku Slovenec. Ker je bil sposoben, so mu zaupali samostojno rubriko v dnevniku. Kot član uredniškega odbora je deloval predvsem v poznejšem Slovenskem domu.

Ko so Nemci zasedli Štajersko, so ga, kot zavednega Slovenca, zaprli v Celju, nato pa v Mariboru, 21. junija pa so ga pregnali v Srbijo, od koder se mu je posrečilo vrniti v Ljubljano. Tu je napisal prvo verodostojno poročilo o usodi štajerskih izgnancev v Srbiji.

Aktivno je sodeloval pri organizaciji vaških stražarjev v Ribnici. Zbiral je podatke o grozotah prvega dela komunistične revolucije v Sloveniji in s tem sodeloval pri Javornikovi knjigi "Črne bukve."

V času domobranstva se je Skoberne pridružil Rupnikovemu krogu in kot časnikar širil njegove ideje in poslanstvo. Bil je odločen sodelavec in zato postal pozneje vodja revije "Slovensko domobranstvo."

Po prihodu v Argentino se je Slavko takoj znašel. Po njegovi zaslugi je v prvih časih naseljevanja mnogo rojakov dobilo zaposlitev v tovarni tekstilne barvarnice, kjer je sam užival veliko zaupanje gospodarja.

Skoberne je bil med pobudniki gibanja za slovensko državo, ko so le maloštevilni sanjali o samostojni slovenski državi.

Sodeloval je pri reviji "Slovenska pot" in pri publikaciji "Smer v slovensko državo". Tesno je sodeloval tudi s kanadskim tednikom "Slovenska država," katere ustanovitelj je bil Mirko Geratič še v taborišču Spittal v Avstriji.

Po smrti Tineta Duha je postal član uredništva "Narodne zaveze".

Nekaj let pred smrtjo, dokler ga bolezen ni strla, je bil tudi član uredništva "Tabora".

Ko je bil pri "Slovenskem domu" v Ljubljani, je spoznal brhko dekli-

co Anico Debevec, s katero se je poročil in z njo delil vesele in težke dni begunstva in tujine.

Izrekamo naše globoko sožalje ge Anici, in vsem njegovim.

Dragi Slavko, odpočij se po tako prizadevnem delu, naporih in uspehu!

Tvoj spomin ostaja živ med nami.

Domobranec

DAROVALI SO

Dobrotniki glasila Tabor

Pogačnik Brane	\$ 20.-
Vavpetič Blaž in Marija	\$ 10.-

Za Rožmanov dom

Dr. Frank Lukež, MD.	\$ 140.-
---------------------------	----------

Dar društvu

John Hainrihar	\$ 30.-
Dr. Frank Lukež, MD.	\$ 40.-
Frank Urankar	\$ 10.-
Mirko Vomberger	\$ 5.-
Olga Kalar, v spomin na domobrance ...	\$ 20.-
Polde Omahen, v spomin na domobrance ..	\$ 20.-

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog povrni vsem v sreči, uspehu in zdravju!

Triglav

48

TABOR
Januar–Marec

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice

of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano

de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo 5.000 SIT.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Ivan Korošec,

Štula 23

1210 Ljubljana Šentvid

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Lektorica: Mira Šekoranja

Konzorcij: Mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Brazilija – stolnica

San Pavlo

*“Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoj,
tam si, Slovenija!”*

Brazil

(M. Kremžar)